

Դանիելի Գիրքը — հարյուր ութսուներեքերորդ

Հավիտենական Հիմքը . Քրիստոսը մարգարեական պատմության մեջ և հավատացյալի հավատքի մեջ

Jeff Pippenger

2024-04-13

«Այն ճշմարտությունը, որ Պետրոսը խոստովանել էր, հավատացյալի հավատի հիմքն է: Դա այն է, ինչ Քրիստոս Ինքն է հռչակել որպես հավիտենական կյանք»: Այդ «ճշմարտությունը» նույնացնում էր Քրիստոսի երկու կողմերը: Առաջինն այն էր, որ Քրիստոսը մարգարեական պատմության մի տարր է: Այն նշանաբարերը, որոնք ներկայացնում են մարգարեական պատմության իրադարձությունները, ներկայացնում են Քրիստոսին: Նրա կապը այդ իրադարձությունների հետ բացահայտում է մարգարեական նշանաբարերի սրբությունը և տրամաբանական հիմք է տալիս, որ Քույր Ուայթն այդքան հաճախ ասում է, թե մենք պետք է պահպանենք նշանաբարերը, որովհետև այդ նշանաբարերը ներկայացնում են Հիսուս Քրիստոսին: Այն նշանաբարը, որ ներկայացնում էր փորձության թեման Քրիստոսի օրերում, Նրա մկրտությունն էր, և այն համընկնում էր սուրբ Բարենորոգչական գծերի այլ իրադարձությունների հետ, որոնք առանձնանում էին Աստվածային խորհրդանիշի իջնելով:

Մովսեսի բարեփոխչական գծում Աստվածությունը իջավ և բնակվեց վառվող մորենու մեջ՝ արարչի և արարչագործության միավորման խորհրդանիշը: Յոթնասուն տարիների վերջում բարեփոխչական գծում Միքայելը իջավ՝ Կյուրոսին զորացնելու, որպեսզի նա առաջ ընթանա առաջին հրամանագրով, և միևնույն ժամանակ Դանիելը փոխվեց Քրիստոսի պատկերին համապատասխան: Քրիստոսի բարեփոխչական գծում Սուրբ Հոգին աղավաղեց կերպարանքով իջավ՝ օծելու Աստծո Որդուն՝ Աստվածության և մարդկության միավորման խորհրդանիշը: Միլլերիտական պատմության մեջ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին իջած հրեշտակը «Հիսուս Քրիստոսից պակաս անձնավորություն չէր», որ իջավ մի փոքրիկ գրքով, որը պետք է ուտվեր, և Նա՝ էր այդ փոքրիկ գիրքը: Այնտեղ Նա ցույց տվեց, որ Աստվածության և մարդկության միավորումը կատարվում է Երկնքի Հացի մարմինն ու արյունը ուտելով և խմելով:

Սրբազան պատմությունը սրբազան է, որովհետև այն մարմնավորված է Քրիստոսի ներկայությամբ: Աստծո Խոսքի այն մարգարեությունները, որոնք մատնանշում են ապագա իրադարձությունները, Հիսուս Քրիստոսն են, որովհետև Նա է «Խոսքը»: Երբ այդ մարգարեությունները կատարվում են պատմության մեջ, այդ իրադարձությունները ներկայացնում են Նրա խոսքի կատարումը, և Նրա Խոսքը ճշմարտություն է: Նրա՝ Խոսքն է, որ ներկայացնում է մարգարեությունը, և Նրա՝ Խոսքն է, որ կատարվում է, երբ իրադարձությունը վրա է հասնում, ուստի թե՛ սկզբում և թե՛ ավարտին Հիսուս Քրիստոսն է, որովհետև Նա է Ալֆան և Օմեգան: Ուստի, երբ Պետրոսը հռչակեց, որ Հիսուսը Քրիստոսն է և կենդանի Աստծո Որդին, նա մատնանշում էր մի ուղենիշ, որ Հիսուս Քրիստոսն էր, և մի ուղենիշ, որ իր կատարյալ

կատարումն է հասնում վերջին օրերում: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը Քրիստոսի կատարյալ կատարումն էր:

Մերժել 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի մարգարեական իրականացումը՝ նշանակում է մերժել Քրիստոսին՝ կենդանի Աստծո Որդուն: Այդ ճշմարտությունը, որ արտահայտվեց Պետրոսի կողմից, «հավատացյալի հավատի հիմքն» էր, և 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին Քրիստոսն Իր վերջին օրերի ժողովրդին հետ առաջնորդեց դեպի Երեմիայի «հին շավիղները», որոնք ներկայացնում են առաջին և երրորդ հրեշտակների լուրերի շարժման «հիմքերը»: Պետրոսը ներկայացնում էր հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնք կնիքվում են այն ժամանակահատվածում, երբ չորս հրեշտակները զսպում են չորս հողմերը: Կնիքման ժամանակը որոշակի մարգարեական ժամանակահատված է, որը սկսվում է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին և ավարտվում է շուտով գալիք Կիրակնօրյա օրենքով: Հիսուսը միշտ որևէ բանի ավարտը պատկերում է որևէ բանի սկզբով:

Կնքման ժամանակի սկզբում Հայտնություն տասնութի հրեշտակը իջավ, ինչպես Սուրբ Հոգին՝ մկրտության ժամանակ, և այդ հրեշտակը «ոչ պակաս անձնավորություն էր, քան Հիսուս Քրիստոսը», որովհետև այն հրեշտակը, որ իջավ՝ Իր փառքով լուսավորելու երկիրը Միլլերական պատմության ընթացքում, «ոչ պակաս անձնավորություն էր, քան Հիսուս Քրիստոսը»: Շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ «ոչ պակաս անձնավորություն, քան Հիսուս Քրիստոսը», կրկին իջնում է և ներկայացնում է Հայտնություն տասնութի երկու լուրերից երկրորդը, երբ Նա Բաբելոնից դուրս է կանչում Իր մյուս հոտը: Կնքման ժամանակի շրջանի միջնամասում մի հրեշտակ իջավ, ինչպես երկրորդ հրեշտակն իջավ 1844 թվականի ապրիլի 19-ին՝ Միլլերական շարժման առաջին հիասթափության ժամանակ:

Այդ երկրորդ հրեշտակի գալստյան և երրորդ հրեշտակի գալստյան միջև՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, բազմաթիվ հրեշտակներ ուղարկվեցին, որպեսզի գործություն ավելացնեն երկրորդ հրեշտակին, մինչ Կեսգիշերյա Աղաղակի պատգամը հասնում էր: Խոսելով այն պատմության մասին, երբ այս հրեշտակները հասան Միլլերական շարժման պատմության մեջ, Քույր Ուայթը մեզ հայտնում է, որ նրանք, ովքեր մերժեցին այս պատգամները, խաչեցին Քրիստոսին նույնքան անշուշտ, որքան հրեաներն էին խաչել Քրիստոսին:

«Ես տեսա, որ ինչպես հրեաները խաչեցին Հիսուսին, այնպես էլ անվանական եկեղեցիները խաչել էին այս լուրերը, և այդ պատճառով նրանք ոչ մի գիտություն չունեն դեպի սրբությունների սուրբ տանող ճանապարհի մասին, և չեն կարող օգուտ քաղել այնտեղ Հիսուսի միջնորդությունից»: Early Writings, 261.

Հրեշտակներով ներկայացված պատգամները, երբ մերժվում են, ներկայացնում են Քրիստոսի խաչելությունը, որովհետև Նա մարմնավորում է պատգամները և դրանց պատմական կատարումը: 2020 թվականի հուլիսի 18-ին «Հիսուս Քրիստոսից պակաս անձնավորություն չէր», որ իջավ՝ նշանավորելով առաջին հիասթափությունը և դադարի ժամանակի սկիզբը: Փողոցներում սպանված՝ Նրա վերջին օրերի ժողովրդի

մեռած, ցամաքած ոսկորները պետք է արթնացվեն՝ լսելով միակ ձայնը, որ կարող է մարդկանց վերադառնալ կյանքին:

Ճշմարիտ, ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, գալիս է ժամը, և հիմա է, երբ մեռելները պիտի լսեն Աստծու Որդու ձայնը, և ովքեր լսեն, պիտի ապրեն: Որովհետև ինչպես Հայրը կյանք ունի Իր մեջ, այնպես էլ Որդուն տվեց, որ կյանք ունենա Իր մեջ: Եվ իշխանություն տվեց Նրան նաև դատաստան անելու, որովհետև Նա մարդու Որդին է: Մի՛ զարմանաք այս բանի վրա, որովհետև գալիս է ժամը, երբ բոլոր նրանք, որ գերեզմաններում են, պիտի լսեն Նրա ձայնը, և դուրս պիտի գան՝ ովքեր բարի գործեցին՝ կյանքի հարության համար, և ովքեր չար գործեցին՝ դատապարտության հարության համար: Հովհաննես 5:25-29:

2023 թվականի հուլիսին Նրա ձայնը կյանքի կանչեց մեռած, չոր ոսկորներին, և ապա Ալֆան ու Օմեգան կրկնեցին կնիքման ժամանակի սկիզբը, որովհետև 2023 թվականի հուլիսը նշանավորում է կնիքման ժամանակի ավարտական շրջանը: Այնժամ Նրա ժողովուրդը դարձյալ հետ կանչվեց Երեմիայի հին շավիղներին՝ դեպի միլլերական պատմության հիմքերը: Միլլերականների սկզբի և ավարտի հիմնարար պատգամը միլլերական պատմության առաջին և վերջին պատգամներն էին, որը Ղևտական գրքի քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակներն» էր:

2023 թվականի հուլիսին Աստծո վերջին ժամանակի ժողովրդին կրկին հրամայվեց վերցնել փոքրիկ գիրքը և ուտել այն: Երբ նրանք ուտում են փոքրիկ գիրքը, ապա փորձվում են՝ տեսնելու համար, թե արդյոք կրնդունեն Հայտնության իններորդ գլխի երրորդ Վայի պատգամը (արևելքից եկող լուրերը) և Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի պատգամը (հյուսիսից եկող լուրերը): Փորձության ընթացքը նրանց տառնում է Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասներեքից տասնհինգ համարները, որոնք Պանիումի ճակատամարտն են, որը Կեսարիա Փիլիպպին է, և որը Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամն է, որտեղ դրսևորվում են Նրա ձայնը լսած երկու դասերը՝ մի դաս՝ «բարի գործեր արածները՝ կյանքի հարության համար, և չար գործեր արածները՝ դատապարտության հարության համար»:

Հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքման ժամանակ կան երեք ձայներ, և դրանք բոլորը «ոչ պակաս անձնավորության, քան Հիսուս Քրիստոսի ձայնն» են: Հայտնության տասներեքերորդ գլխի առաջին ձայնը հնչեց, երբ Նյու Յորք քաղաքի մեծ շենքերը տապալվեցին Աստծո մի հպումով: Երկրորդ ձայնը Միքայել հրեշտակապետի ձայնն է, որը մեռելներին կանչում է իրենց գերեզմաններից: Երրորդ ձայնը Հայտնության տասներեքերորդ գլխի երկրորդ ձայնն է, որը Նրա մյուս հոտին կանչում է Բաբելոնից դուրս՝ Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի «մեծ երկրաշարժի» ժամին: Պետրոսի խոստովանության կատարյալ իրականացումը Կեսարիա Փիլիպպեում տեղի է ունենում, երբ Քրիստոսն Իր վերջին օրերի ժողովրդին առաջնորդում է դեպի «Դանիելի մարգարեության այն բաժինը, որ վերաբերում է վերջին օրերին»:

Դանիել տասնմեկի տասներեքից տասնհինգ համարների Panium-ը Դանիելի մարգարեության այն «մասն» է, որ կնքված էր և նույնացնում է Կեսգիշերյան Աղաղակի լուրը: Panium-ը 1844 թվականի օգոստոսի Exeter-ի ճամբարային ժողովն է, այն

պատմություն է, որ կատարվում է Դոնալդ Թրամփի երկրորդ պաշտոնավարման ընթացքում, և այն մարգարեական լուրն է, որ Աստծո կնիքը դրոշմում է հարյուր քառասունչորս հազարի ճակատների վրա: Այն համարները, որ այժմ ուսումնասիրում ենք, սրբագույն հոդ են:

«Այն ճշմարտությունը, որ Պետրոսը խոստովանել էր, հավատացյալի հավատի հիմքն է: Դա է այն, ինչ Քրիստոսն Ինքն է հռչակել որպես հավիտենական կյանք: Մակայն այս գիտության տիրապետումը ինքնափառաբանության որևէ հիմք չէր: Ոչ իր սեփական իմաստությամբ և ոչ էլ բարությամբ էր այն հայտնվել Պետրոսին: Մարդկությունը երբեք չի կարող ինքն իրենով հասնել աստվածայինի գիտությանը: «Բարձր է երկնքից. ի՞նչ կարող ես անել. դժոխքից խորն է. ի՞նչ կարող ես իմանալ»: Հոբ 11:8: Միայն որդեգրության Հոգին կարող է մեզ հայտնել Աստծո խորությունները, որոնք «աչք չի տեսել, և ականջ չի լսել, և մարդու սրտում չեն ծագել»: «Աստված դրանք մեզ հայտնեց Իր Հոգով, որովհետև Հոգին քննում է ամեն բան, այո՛, Աստծո խորությունները»: Ա Կորնթացիս 2:9, 10: «Տիրոջ գաղտնիքը նրանց հետ է, ովքեր երկյուղում են Նրանից», և այն փաստը, որ Պետրոսը զանազանեց Քրիստոսի փառքը, վկայությունն էր այն բանի, որ նա «Աստծուց ուսուցանված» էր: Սաղմոս 25:14; Հովհաննես 6:45: Ա՛հ, իրապես, «երանի՛ քեզ, Սիմոն Բար-Յովնա, որովհետև մարմինն ու արյունը քեզ դա չհայտնեցին»:

«Հիսուս շարունակեց. «Եվ Ես քեզ էլ ասում եմ, որ դու Պետրոս ես, և այս վեմի վրա պիտի շինեմ Իմ եկեղեցին, և դժոխքի դռները չպիտի հաղթեն նրան»: Պետրոս Բառը նշանակում է քար,—գլորվող քար: Պետրոսը այն վեմը չէր, որի վրա հիմնվեց եկեղեցին: Դժոխքի դռները հաղթեցին նրան, երբ նա անեծքներով ու երդումներով ուրացավ իր Տիրոջը: Եկեղեցին կառուցվեց Մեկի վրա, որի դեմ դժոխքի դռները չէին կարող հաղթել»: The Desire of Ages, 413

Այն պատգամը, որ Քրիստոսը ներկայացնում էր Իր աշակերտներին Կեսարիա Փիլիպպեում, եղել է և է Կեսգիշերյան Աղաղակի պատգամը, և այն դրված է հոգևոր պատերազմի համատեքստում՝ հունական Պան աստծու, որի տաճարը կոչվում էր «դժոխքի դռներ», և երկրի գագանի երկու ուրացած եղջյուրների միջև: Մակաբայեցիները Աստծո ուրացած ժողովուրդն էին, որոնք դավանում էին, թե Աստծո եկեղեցու պաշտպաններն են, մինչ պատերազմում էին հույների կրոնի դեմ: Նրանք իրենց նույնացնում էին թե՛ որպես կրոնական և թե՛ որպես քաղաքական առաջնորդներ: Նրանք ներկայացնում են այն ընկած եկեղեցիների ուրացած բողոքականությունը, որոնք Միացյալ Նահանգների կառավարության հետ այժմ ձևավորում են գագանի պատկերը և պատերազմում են գլոբալիստների կրոնի՝ woke-իզմի և Մայր Երկրի դեմ: Ուրացած եղջյուրները հաղթում են գլոբալիզմի կրոնական և քաղաքական տարրերի դեմ իրենց պայքարում, և միևնույն ժամանակ ճշմարիտ բողոքական եղջյուրը մաքրվում է՝ հիմար կույսերի վերջին մնացորդների հեռացմամբ, նախքան մոտալուտ կիրակնօրյա օրենքի «մեծ երկրաշարժի» ժամանակ դրոշակի պես բարձրացվելը:

Դանիելի գրքի մարգարեության այն մասը, որ վերաբերում է վերջին օրերին, որը նաև Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունն է և Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամն է, կնիքից

ազատվում է Հուդայի ցեղից Առյուծի կողմից Կեսարիա Փիլիպպեում, այսինքն՝ Պանիումում: Այն կնիքից ազատվում է այն պատերազմի մեջ, որ ընթանում է աթեիստական գազանի՝ անդունդից ելնողի, և Հանրապետականության եղջյուրի միջև, որը 2015 թվականին սկսեց գրգռել այդ գազանին, ինչպես նաև ընդդեմ Բողոքականության իսկական եղջյուրի, որն այժմ հարություն է առնում որպես մի հզոր բանակ:

Այն ճշմարտությունը, որ խոստովանեց Պետրոսը, ներկայացնում է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի ճանապարհանշանը, և նաև այն, որ Քրիստոսը կենդանի Աստծու Որդին է: Այն ճշմարտությունը, թե ինչ է ներկայացնում այն, որ Հիսուսը Աստծու Որդին է, փորձող ճշմարտություն է նույնքան հաստատ, որքան Պետրոսի օրերում փորձող էր այն հարցը, թե արդյոք Հիսուսը Մեսիան էր, թե ոչ: Այն հռչակումը, որ Հիսուսը Աստծու Որդին է, ներկայացնում է այն ամենը, ինչ բացահայտվել էր այն մասին, թե Ով է Որդին: Այն ներկայացնում է ոչ միայն, որ Նա Աստծու Որդին էր, այլև՝ որ Նա նաև մարդու Որդին էր: Դա աստվածության՝ մարդկության մեջ մարմնավորման ճշմարտությունն է, որը հենց այն գործն է, որ կատարվում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակ: «Մարմնավորման» ճշմարտությունը այն վերջի ճշմարտությունն է, որը սկզբում նախապատկերվել էր «Շաբաթի» ճշմարտությամբ:

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը նշանավորեց երրորդ հրեշտակի գալուստը: Երբ մի հրեշտակ է գալիս, մի հատուկ ճշմարտություն, հարմարեցված այն ժամանակաշրջանին, երբ այդ ճշմարտությունը ապակնքվում է, բացվում է Հուդայի ցեղի Առյուծի կողմից, և այդ ճշմարտությունն ապա փորձության է ենթարկում այն սերունդը, որի մեջ այն բացվում է: 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին հայտնվեցին այն ճշմարտությունները, որոնք կապված էին Քրիստոսի գործի հետ, Ով հանկարծ եկավ այն տաճարը, որ Ինքը Բարձրացրել էր 1798-ից մինչև 1844 թվականների քառասունվեց տարիների ընթացքում: Քրիստոսի դատաստանի գործը, Աստծո օրենքը, Նրա դերը որպես Քահանայապետ, գազանի դրոշմի հարցը և հարյուր քառասունչորս հազարի կնիք դրվելը՝ բոլորը բացվեցին: Քույր Ուայթին ցույց տրվեց, որ այդ ճշմարտություններից մեկը կար, որ Ալֆան և Օմեգան առանձնակի լույսի ներքո առանձնացրեց:

«Ես զարմացա, երբ տեսա չորրորդ պատվիրանը տասը պատվիրանների հենց կենտրոնում, և նրա շուրջը փափուկ լույսի պսակ էր շրջապատում այն: Հրեշտակն ասաց. «Տասից միայն սա է, որ սահմանում է կենդանի Աստծուն, Ով ստեղծեց երկինքն ու երկիրը և այն ամենը, ինչ նրանց մեջ է: Երբ դրվեցին երկրի հիմքերը, այդ ժամանակ էլ դրվեց շաբաթի հիմքը:» Վկայություններ, հատոր 1, 75:

Հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքվելու ժամանակը հասել էր, սակայն այն պետք է հետաձգվեր 1863 թվականի ապստամբության պատճառով: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին կնիքման գործընթացը սկսվեց, երբ Քրիստոսը, ներկայացված որպես Հայտնության տասնութերորդ գլխի հզոր հրեշտակ, իջավ՝ Իր ձեռքում ունենալով մի թաքցված գիրք, որը Աստծո վերջին օրերի ժողովուրդը պետք է ուտեր: Ալֆան և Օմեգան միշտ պատկերում է վերջը սկզբով, ուստի վերջին օրերում ևս կար մի

ուրիշ ճշմարտություն, որ դրվեց առանձնահատուկ լույսի ներքո, և այն անմիջականորեն կապված էր շաբաթ օրվա ճշմարտության հետ, որն ընդգծվել էր այն առաջին անգամ, երբ Քրիստոսը փորձեց կնիքել հարյուր քառասունչորս հազարը:

«Եկել է ժամանակը, որ Դանիելը կանգնի իր վիճակում: Եկել է ժամանակը, որ իրեն տրված լույսը գնա աշխարհ՝ ինչպես երբեք առաջ: Եթե նրանք, որոնց համար Տերը այնքան շատ բան է արել, քայլեն լույսի մեջ, նրանց գիտությունը Քրիստոսի և Նրան վերաբերող մարգարեությունների վերաբերյալ մեծապես կավելանա, մինչ նրանք կմոտենան այս երկրի պատմության ավարտին:»

«Նրանք, ովքեր հաղորդակցվում են Աստծու հետ, քայլում են Արդարության Արեգակի լույսի մեջ: Նրանք չեն անարգում իրենց Փրկչին՝ Աստծու առաջ ապականելով իրենց ճանապարհը: Երկնային լույսը շողում է նրանց վրա: Նրանք անսահման արժեք ունեն Աստծու աչքում, որովհետև մի են Քրիստոսի հետ: Նրանց համար Աստծու խոսքը գերազանց գեղեցկության և հրապույրի է: Նրանք տեսնում են դրա կարևորությունը: Ճշմարտությունը բացահայտվում է նրանց: Մարմնավորման վարդապետությունը պարուրված է մեղմ ճառագայթմամբ: Նրանք տեսնում են, որ Սուրբ Գիրքը այն բանալին է, որը բացում է բոլոր խորհուրդները և լուծում բոլոր դժվարությունները: Նրանք, ովքեր չեն կամեցել ընդունել լույսը և քայլել լույսի մեջ, չեն կարողանալու հասկանալ աստվածապաշտության խորհուրդը, սակայն նրանք, ովքեր չեն վարանել վերցնել խաչը և հետևել Հիսուսին, լույս կտեսնեն Աստծու լույսի մեջ»: Manuscript Releases, number 21, 406, 407.

Մարմնավորման վարդապետությունը այն ճշմարտությունն է, որ Աստվածությունը, մարդկության հետ միավորված, չի մեղանչում, և վերջին օրերում այդ փորձառությանը հասածների նշանը Շաբաթն է:

Ավելին, Ես նրանց տվեցի նաև Իմ շաբաթները՝ իբրև նշան Իմ և նրանց միջև, որպեսզի գիտենան, որ Ես եմ Տերը, որ սրբացնում եմ նրանց: Եզեկիել 20:12:

Հարյուր քառասունչորս հազարը կնքվում են հավիտենության համար, և կնքման գործընթացը մատնանշում է կնքման գործընթացի ավարտին գտնվող մի կարճ ժամանակահատված՝ հենց Կիրակնօրյա օրենքից առաջ, երբ կնիքը դրոշմվում է: Այդ կարճ ժամանակահատվածում Աստվածությունը միավորվում է մարդկության հետ մշտապես:

«Ի՞նչ էք անում, եղբայրներ՝, պատրաստության այս մեծ գործում: Նրանք, ովքեր միանում են աշխարհին, ընդունում են աշխարհիկ կաղապարը և պատրաստվում են գազանի դրոշմին: Նրանք, ովքեր անվստահ են իրենց անձի հանդեպ, ովքեր խոնարհեցնում են իրենց Աստծու առաջ և ճշմարտությանը հնազանդվելով մաքրում են իրենց հոգիները, սրանք ընդունում են երկնային կաղապարը և պատրաստվում են Աստծու կնիքին իրենց ճակատների վրա: Երբ հրամանագիրը հրապարակվի և դրոշմը դրոշմվի, նրանց բնավորությունը հավիտյան կմնա մաքուր և անբիծ:»

«Այժմ պատրաստվելու ժամանակն է: Աստծո կնիքը երբեք չի դրվի անմաքուր տղամարդու կամ կնոջ ճակատին: Այն երբեք չի դրվի փառասեր, աշխարհասեր

տղամարդու կամ կնոջ ճակատին: Այն երբեք չի դրվի կեղծ լեզու կամ նենգ սիրտ ունեցող տղամարդկանց կամ կանանց ճակատին: Բոլոր նրանք, ովքեր ստանում են կնիքը, պետք է անքիծ լինեն Աստծո առաջ՝ երկնքի թեկնածուներ: Առաջ գնացե՛ք, իմ եղբայրներ և քույրեր: Այս պահին ես կարող եմ այս կետերի մասին միայն հակիրճ գրել՝ պարզապես ձեր ուշադրությունը հրավիրելով պատրաստության անհրաժեշտության վրա: Ինքներդ քննեցե՛ք Գրությունները, որպեսզի հասկանաք ներկա ժամի ահեղ լրջությունը»: Վկայություններ, հատոր 5, 216:

Նախորդ հատվածը կարող է տպավորություն ստեղծել, թե կնիքը դրվում է կիրակնօրյա օրերի ժամանակ, սակայն այդպես չէ: Քույր Ուայթը հստակ ասում է, որ կիրակնօրյա օրերը մեծ ճգնաժամ է, և նա նաև հստակ ուսուցանում է, որ բնավորությունը ճգնաժամի մեջ է դրսևորվում, բայց երբեք չի զարգանում ճգնաժամի մեջ: Կիրակնօրյա օրերի ժամանակ կնիքը դրվում է այն իմաստով, որ այն այն ժամանակ տեսանելի է դառնում, որովհետև նրանք, ովքեր այն ժամանակ ունեն կնիքը, բարձրացվում են որպես դոկ: Կնիքը դրվում է ժամանակի կարճատև մի շրջանում՝ փորձության ժամանակահատվածի ավարտից անմիջապես առաջ, իսկ շաբաթապահների համար փորձության ժամանակահատվածն ավարտվում է կիրակնօրյա օրերի ժամանակ: Կնքման գործընթացը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, և այն ժամանակ ոչ ոք չստացավ Աստծո կնիքը, որովհետև, ինչպես պատկերված է 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին հաջորդած ժամանակաշրջանում, նախ պետք է լիներ փորձության գործընթաց:

Յուրաքանչյուր բարեփոխչական շարժման մեջ, երբ աստվածային խորհրդանիշը իջնում է՝ զորացնելու այն պատգամը, որը բացվեց ժամանակի վախճանին, սկսվում է փորձության մի ընթացք: Երբ Միքայելն իջավ՝ զորացնելու Կյուրոսին, որպեսզի առաջ մղի առաջին հրամանագիրը, այդ ժամանակ հրեաները փորձության ենթարկվեցին այն հարցում, թե արդյոք կթողնեին այն տունը, որտեղ ապրել էին նախորդ յոթանասուն տարիների ընթացքում, և կվերադառնային ավերված քաղաքը՝ այն վերաշինելու համար: Երբ Սուրբ Հոգին իջավ Քրիստոսի մկրտության ժամանակ, հրեաները փորձության ենթարկվեցին Մեսիայի հարցում: Երբ Հայտնություն տասի հզոր հրեշտակն իջավ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, այդ սերունդը փորձության ենթարկվեց այն հարցում, թե արդյոք կուտեին փոքրիկ գիրքը և այն ամենը, ինչ ներկայացնում էր փոքրիկ գիրքը:

1840 թվականի օգոստոսի 11-ին սկսվեց մի փորձության ընթացք, որը ծնեց երկրպագուների երկու դաս, և այն դասը, որ հետևեց Գառին դեպի Ամենասուրբ Տեղը, թեկնածու էր լինելու հարյուր քառասունչորս հազարի մեջ: Այդ սերնդի համար, որն անաջող անցավ փորձության ընթացքը, վերջին փորձությունը սկսվեց Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ ավելացած լույսի գալուստով: 1856 թվականից մինչև 1863 թվականը Լաոդիկեայի պատգամը նշանավորեց ժամանակի մի վերջին շրջան այն ժամանակաշրջանի մեջ, որը սկսվել էր երրորդ հրեշտակի գալուստով՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Այդ ժամանակաշրջանը ներկայացված է Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասներեքից տասնհինգ համարներով:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Սկզբում էր Բանը, և Բանը Աստծո մոտ էր, և Բանը Աստված էր: Նա սկզբում Աստծո մոտ էր: Ամեն ինչ Նրանով եղավ, և առանց Նրա չեղավ ոչ մի բան, որ եղել է: Նրա մեջ կյանք կար, և կյանքը մարդկանց լույսն էր: Եվ լույսը խավարի մեջ է փայլում, և խավարը նրան չընկալեց»: «Եվ Բանը մարմին եղավ և բնակվեց մեր մեջ, (և մենք տեսանք Նրա փառքը, միածին Որդու՝ Հորից եկող փառքը,) լի շնորհով և ճշմարտությամբ» (Հովհաննես 1:1–5, 14):

«Այս գլուխը նկարագրում է Քրիստոսի գործի բնույթն ու կարևորությունը: Հովհաննեսը, որպես մեկը, որ հասկանում է իր նյութը, ամեն իշխանություն վերագրում է Քրիստոսին և խոսում է Նրա մեծության ու վեհության մասին: Նա թանկագին ճշմարտության աստվածային ճառագայթներ է արձակում, ինչպես լույսը՝ արևից: Նա ներկայացնում է Քրիստոսին որպես միակ Միջնորդը Աստծու և մարդկության միջև:»

«Քրիստոսի մարմնավորության՝ մարդկային մարմնի մեջ ուսմունքը խորհուրդ է՝ «այն խորհուրդը, որ ծածկված էր դարերից և սերունդներից» (Կողոսացիս 1:26): Սա աստվածապաշտության մեծ և խորին խորհուրդն է: «Բանը մարմին եղավ և բնակվեց մեր մեջ» (Հովհաննես 1:14): Քրիստոս Իր վրա առավ մարդկային բնությունը՝ մի բնություն, որ ստորադաս էր Իր երկնային բնությանը: Ոչինչ այնքան չի բացահայտում Աստծո սքանչելի խոնարհումը, որքան սա: Նա «այնպես սիրեց աշխարհը, որ տվեց Իր միածին Որդուն» (Հովհաննես 3:16): Հովհաննեսը այս սքանչելի թեման ներկայացնում է այնպիսի պարզությամբ, որ բոլորը կարողանան ընկալել ներկայացված գաղափարները և լուսավորվեն»:

«Քրիստոսը ձևականորեն չընդունեց մարդկային բնությունը. Նա այն իսկապես ընդունեց: Նա իրականում մարդկային բնություն ուներ: «Ուրեմն, քանի որ որդիները մարմնի և արյան մասնակից են, Նա ևս նույնպես մասնակից եղավ նույնին» (Եփրայեցիս 2:14): Նա Մարիամի որդին էր. մարդկային ծագմամբ Նա Դավթի սերնդից էր: Նա հռչակվում է մարդ, այն է՝ Մարդը՝ Քրիստոս Հիսուսը: «Այս Մարդը,— գրում է Պողոսը,— Մովսեսից ավելի մեծ փառքի արժանի համարվեց, որքանով որ տունը շինողը ավելի մեծ պատիվ ունի, քան տունը» (Եփրայեցիս 3:3):»

«Բայց մինչ Աստծո Խոսքը խոսում է Քրիստոսի մարդկայնության մասին, երբ Նա այս երկրի վրա էր, այն նաև վճռականորեն խոսում է Նրա նախաստեղծության վերաբերյալ: Խոսքը գոյություն ուներ որպես աստվածային էակ՝ որպես Աստծո հավիտենական Որդի, միության և մեկության մեջ Իր Հոր հետ: Հավիտենությունից ի վեր Նա ուխտի Միջնորդն էր, այն Մեկը, Ումով երկրի բոլոր ազգերը՝ թե՛ հրեաները, թե՛ հեթանոսները, եթե ընդունեին Նրան, պիտի օրհնվեին: «Սկզբում էր Խոսքը, և Խոսքը Աստծո մոտ էր, և Խոսքը Աստված էր» (Յոհն 1:1): Նախքան մարդկանց կամ հրեշտակների արարումը, Խոսքը Աստծո մոտ էր և Աստված էր»:

«Աշխարհը Նրանով եղավ, և առանց Նրա եղածներից ոչ մի բան չեղավ» (Հովհաննես 1:3): Եթե Քրիստոսը ստեղծեց ամեն բան, ապա Նա գոյություն ուներ ամեն բանից առաջ: Այս մասին ասված խոսքերն այնքան վճռական են, որ ոչ ոք կարիք չունի

մնալու տարակույսի մեջ: Քրիստոսը Աստված էր էությամբ, և՜ ամենաբարձր իմաստով: Նա Աստծո հետ էր հավիտենությունից ի վեր, ամենքի վրա եղող Աստված, օրհնյալ հավիտյան:

«Տեր Հիսուս Քրիստոսը, Աստծո աստվածային Որդին, գոյություն ունեւ հավիտենությունից, որպէս առանձին Անձ, սակայն մեկ՝ Հոր հետ: Նա երկնքի գերազանց փառքն էր: Նա երկնային բանական էակների հրամանատարն էր, և հրեշտակների երկրպագական պատիվը Նա ընդունում էր որպէս Իր իրավունքը: Սա Աստծուց հափշտակում չէր: «Տերը ինձ ունեցավ Իր ճանապարհի սկզբում,— հայտարարում է Նա,— Իր վաղեմի գործերից առաջ: Հավիտենությունից ես օծվեցի, սկզբից, նախքան երկրի լինելը: Երբ դեռ խորություններ չկային, ես ծնվեցի, երբ դեռ չկային ջրառատ աղբյուրներ: Լեռների հաստատվելուց առաջ, բլուրներից առաջ ես ծնվեցի, քանի դեռ Նա չէր ստեղծել երկիրը, ոչ դաշտերը, ոչ էլ աշխարհի հողի բարձրագույն մասը: Երբ Նա պատրաստում էր երկինքները, ես այնտեղ էի, երբ Նա գծեց շրջանը խորության երեսի վրա» (Առակաց 8:22–27):»

«Լույս և փառք կա այն ճշմարտության մեջ, որ Քրիստոսը մեկ էր Հոր հետ՝ նախքան աշխարհի հիմքը դրվելը: Սա այն լույսն է, որ շողում է խավար տեղում՝ այն դարձնելով շքեղ՝ աստվածային, նախնական փառքով: Այս ճշմարտությունը, որ ինքնին անսահման խորհրդավոր է, բացատրում է այլ խորհրդավոր և այլապէս անբացատրելի ճշմարտություններ, մինչդեռ ինքը պահված է լույսի մեջ՝ անհասանելի և անըմբռնելի»: Selected Messages, գիրք 1, 246–248.